

Първа глава

Каедвен е страна, разположена между Драконовите планини на север, Сините планини на изток и непроходими гори на запад. Там властват наследствени крале от рода Топови. Първата столица е била в древния Бан Ард, но през 1130 година след Възраждането крал Дагреад дарил града за магьосническо училище и пренесъл столицата в разположения в централната част на страната Ард Карайг.

Други важни селища в Каедвен са Бан Феарг, Дейвън, Бан Филим и Бан Глеан.

Герб на Топови и на цялата страна от незапомнени времена е бил еднорогът – d'or, licorne effrayée de sable. Около кралските земи на Каедвен се намират принадлежащи на общността погранични земи, наречени марки или мархии. Те са поверени на маркграфове, което означава наследствени или назначени от краля графове. Наименованието произлиза от факта, че тези земи служат като аванпост и придвижвайки се все по-надалеч, трябва да завоюват и да отнемат нови земи от елфите за Каедвен, да преместват границите и да поставят все по-далеч своите знаци, тоест марки. Тези мархии са: Западна, Горна, Езерна и Долна.

Балдуин Адовардо,
*Regni Caedvenie Nova Descriptio*¹

¹ Ново описание на кралство Каедвен. – Б. пр.

Гералт въпреки най-добрите си намерения – и по доста важни причини – никак не можеше да се съсредоточи върху приказките на кмета. Цялото му внимание беше погълнато от голямото чучело на врана на кметското бюро. Враната, зяпаща вещера със стъкленото си око, стоеше на постамент от боядисана в зелено глина, като и двете ѝ крачета бяха забити в тази глина. Следователно, въпреки абсолютно живия си вид, не можеше по никакъв начин да бъде жива, това не подлежеше на съмнение. Защо тогава, недоумяваше Гералт, враната вече няколко пъти му намига със стъкленото си око? Нима това беше магия? По-скоро не, защото неговият вещерски медальон не беше потрепнал, не беше завибрирал нито веднъж, за миг дори. Дали не беше халюцинация? Илюзия? Предизвикана ако не от друго, то от факта, че няколко пъти го бяха ударили по главата?

– Ще повторя въпроса си – рече кметът Булава. – Ще повторя, макар че не съм свикнал да повтарям.

Кметът Булава вече няколко пъти беше уверил Гералт, че не е свикнал да повтаря. Въпреки това той постоянно повтаряше. Явно му харесваше, макар и да не беше свикнал.

– Ще повторя въпроса си: защо всъщност се получи така? Какво имаше против този дезертьор, че го накълца толкова ужасно? Някакви стари сметки? Защото по никакъв начин, виждаш ли, не мога да повярвам, че е заради този селянин и честта на дъщеря му. Че ти уж си се втурнал на помощ. Като някакъв проклет странстващ рицар.

Враната намигна. Гералт размърда ръцете си, завързани зад гърба му, опитвайки се да стимулира кръвообращението си. Ремъкът болезнено се врязваше в китките му. Зад гърба си чуваше тежкото дишане на селския бияч. Мъжът стоеше точно зад него и Гералт беше сигурен, че само чака повод, за да го халоса отново с юмрук в ухото.

Кметът Булава въздъхна, намести се в стола, изду корема си и кадифения си кафтан. Гералт се вгледа в предницата на

този кафтан и разпозна какво е ял кметът днес, вчера и онзи ден. И че поне едно от тези ястия е било с доматен сос.

– Мислех си – каза накрая кметът, – че никога няма да се наложи да видя някой от вас, вещерите от планините. Нито един вещер от Каер Морхен не е бил виждан от години. Говореше се, че след хиляда сто деветдесет и четвърта година малцина са оцелели. После дойде новината, че и останалите вече са измрели, от глад или от чума. И ето че се появява един точно в моето село. И първото, което извършва, е убийство. Хванат на местопрестъплението, има наглостта да се позовава на някакви проклети укази.

– На основание на именния указ от 1150 година – изхриптя Гералт, прочиствайки гърлото си, – издаден от Дагреад, краля на Каедвен и пограничните мархии, първо: на вещерите се разрешава свободно практикуване на професията им на територията на Кралството и Мархиите и те се изключват от юрисдикцията на местните власти...

– Първо – прекъсна го рязко Булава, – скоро ще мине половин век, откакто Дагреад се е превърнал в прах, а с него и неговите именни самодържавни укази. Второ, нито един крал не може да ми изключи нищо от нищо, защото кралят е в Ард Карайг, далеч оттук, а тук управлява местната власт. Тоест аз. И трето, ти, братко, си арестуван не за практикуване на професията си, а за убийство. Да ловиш върколаци и да убиваш лесници, това е твоята вещерска професия. Но да убиваш хора – за това нито един крал не те е привилегировал.

– Действах в защита...

– Дари!

Биячът послушно удари Гералт с юмрук, този път по шията.

– Твоето повторение на едно и също – кметът погледна тавана – ме нервира. Знаеш ли до какво може да доведе нервирането? Дори на толкова спокоен човек като мен?

Враната намигна със стъкленото си око. Гералт мълчеше.

– Ти – рече Булава най-накрая – не си вещер. Ти си дефектен. Нуждаеш се от поправка. Трябва да те върнем обратно в това ваше планинско Седалище, за което хората говорят. Не знам как е при вас. Възможно е такъв бракуван като теб да се разглобява на съставни части, за да се използват за производството на нови, по-добри вещици. Защото така се прави при вас, нали? От различни човешки части вещерите се сглобяват, зашиват се или се залепват, или каквото там правите. Хората говорят най-различни неща. Така че, за да не си хабя думите напразно... Аз ще те изпратя, бракуван вещере, обратно в планината, отвъд Гвенлех. След седмица.

Гералт мълчеше.

– И дори няма да попиташ защо след седмица? – Кметът показва жълтите си зъби. – Обичаш да се позоваваш на укази и закони. И аз съм за закона. А законът е такъв, че не е позволено пришълците да носят оръжие тук, в общината. А ти влезе тук с оръжие.

Гералт искаше да възрази, че не е влязъл, а са го домъкнали. Но не успя.

– Наказанието – отсъди Булава – е двайсет удара с камшик. Наказанието ще изпълни присъстващият тук Дарил, а той има тежка ръка. По-рано от седмица няма да се изправиш на крака. Хайде, вземете го. На площада, да се върже за стълба...

– Хей, хей – спря горилите влизащият в помещението мъж с кафяво наметало. – Какво ти става, Булава, толкова бързо към стълба и камшика? Искаш да ми нараниш вещера? Няма да стане. На мен ми трябва цял и здрав вещер за строежа.

– А ти какво се месиш в присъдите ми, Блауфал? – кметът сложи ръце на кръста си. – Достатъчно е, че търпя да ми взимаш хората от селото за работа. Но не се меси в юрисдикцията ми, юрисдикцията ми не е твоя работа. Престъплението трябва да бъде наказано...